

Čís. 4125.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Bylo-li manželství rozvedeno od stolu a lože již za platnosti zákona čís. sb. 320/1919, lze v mimosporném řízení povolití rozluku pro nepřekonatelný odpor jen, svolí-li k tomu druhý manžel, třebas již byla od rozvodu uplynula tři léta.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 708/24.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly žádost manžela, by pro nepřekonatelný odpor bylo rozloučeno jeho manželství, rozvedené dne 4. října 1919. R e k u r s n í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Dle jasného znění Šu 16 rozl. zák. nepožaduje zákon jen v těch případech, kde jde o manželství rozvedené před platností tohoto zákona, ku povolení rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor pouze k žádosti jednoho z manželů souhlasu druhého manžela, kdežto v případech, kde manželství teprve po účinnosti tohoto zákona rozvedeno bylo, rozluka bez souhlasu druhého manžela povolena býti nemůže. Tento správný výklad vyjádřen i v čl. II. čís. II. prováděcího nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n. V tomto případě nedala manželka souhlasu k navrhované rozluce manželství a to způsobem, jenž vylučuje pochybnost o tom, že nemá nepřekonatelného odporu proti manželi a že nemá ani jinak k tomu vážného důvodu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs spatřuje zřejmě porušení zákona v názoru rekursního soudu, že k rozluce manželství cestou nespornou dle Šu 16 rozl. zák. jest ve případech, kdy manželství bylo rozvedeno teprve za platnosti zákona rozlukového, zapotřebí souhlasu druhého manžela i tehdy, když od provedení soudního rozvodu uplynula tři léta. Rekursu nelze přisvědčiti, naopak odpovídá napadené rozhodnutí plně zákonu, a poukazuje se na jeho správné odůvodnění s podotknutím, že uplynutí tří let od povoleného rozvodu má význam toliko pro otázku, zda tu jest vskutku nepřekonatelný odpor, a zákon stanoví domněnku nepřekonatelného odporu domněnkou, jež vylučuje další zkoumání po této stránce. Uplynutí tří let však nenahrazuje souhlasu druhého manžela, jenž jest nevyhnutelným v ž d y, jak písm. c) Šu 16 cit. zák. výslovně stanoví.

Čís. 4126.

Důvodem k obnově podle Šu 530 čís. 2 c. ř. s. jest výpověď nebo přísaha již tehdy, když jest o ní trestním řízením zjištěno, že byla o b - j e k t i v n ě křivou, třebas pachatel byl pro nedostatek subjektivní viny z obžaloby sprostěn.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 733/24.)

Žalobu o obnovu z důvodu čis. 2 Šu 530 c. ř. s. p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e odmítl, ježto žalovaný byl rozsudkem trestního soudu sprostěn z obžaloby, že ve vlastní věci křivě přísahal. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by o žalobě dále jednal. D ů v o d y: Dle Šu 539 druhý odstavec c. ř. s. jest ustanoviti k žalobě o obnovu rok k ústnímu líčení, nevedlo-li trestní řízení z jiných důvodů k odsouzení než pro nedostatek skutkové podstaty. Rozsudkem ze dne 14. dubna 1924 byl Antonín B. sice sprostěn z obžaloby, že dne 23. ledna 1923 u krajského soudu ve vlastní věci křivě přísahal, dle rozhodovacích důvodů však pouze pro nedostatek subjektivního zavinění. Dle těchž důvodů nelze však o tom pochybovati, že seznání Antonína B-a jest objektivně nesprávné. Bylo tudíž ve smyslu vysvětlivek vídeňského min. sprav. k Šu 539 c. ř. s. ustanoviti rok k ústnímu jednání i co se týče tohoto důvodu obnovy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů rekursního soudu, k nimž

d o d a l:

Vysvětlivky býv. ministerstva spravedlnosti ve Vídni k civ. řádu soudnímu nepožívají arcit' moci zákona, slouží však k jeho výkladu. Ostatně dochází názor rekursního soudu plné opory v Šu 539 c. ř. s., z něhož zřejmě vysvítá, že důvodem obnovy jest výpověď nebo přísaha, když o ní v trestním řízení jest zjištěno, že jest objektivně křivou, bez rozdílu, zda mohla býti pachateli přičtena k vině po stránce subjektivní. Tomu nasvědčuje zřejmý účel a smysl zákona, že těžisko otázky pro soudnictví civilně-právní spočívá v tom, zda výpověď (přísaha) tvořící podklad soudního rozhodnutí, zjištěna byla jako objektivně křivá, a nikoli v tom, zda došlo též k trestnímu odsouzení, což má význam zase jen pro účel soudnictví trestního.

Čis. 4127.

Pachtýři podniku ve vnucené správě nepřísluší stížnost do usnesení, jímž zamítnuta byla jeho žádost o slevu z pachtovného.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 734/24.)

Cihlářský podnik ve vnucené správě byl propachtován se schválením exekučního soudu pachtýři za roční nájemné 20.000 Kč. Usnesením exekučního soudu ze dne 18. června 1924 byla k žádosti pachtýře povolena sleva z pachtovného za rok 1924 o 5.000 Kč na 15.000 Kč. R e k u r s n í s o u d k rekursům dalšího vymáhajícího věřitele a dlužníka změnil usnesení exekučního soudu a zamítl žádost o slevu z pachtovného.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs pachtýře.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs pachtýře jest nepřipustným, poněvadž stěžovatel není účastněn na exekučním řízení a k rekursu tedy není oprávněn. Do-